

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ

СПОР

Превод от руски: Александър Миланов, —

chitanka.info

Някога между тълпата
братски планини
Шат^[1] с Казбек във небесата
спорил дълги дни.
„Предпазлив бъди! — Казбека
посъветвал Шат. —
Покорил те е човека
неслучайно, брат!
Той къщурки одимени
в теб ще съгради,
из усоите студени
брадва ще върти.
А желязната лопата
в каменната гръд,
ровейки за мед и злато,
ще прореже път.
Ето — нижат се колите
през онез скали,
дето бродеха мъглите
и царе-орли.
Хитър свят! А беше труден
първият му скок.
Бой се, че е многолюден
Изтокът жесток.“
„Няма страшно! Спят дълбоко
там девети век —
отговорил му високо
старият Казбек. —
Виж, грузинец под чинари
сънно си живей
и по сърмени шалвари
руйно вино лей.
А в дима на наргилето,
свит върху диван,
край фонтан до минарето

дреме Техеран.
Ханаан от бог проклет е
и невъзкресим,
тлее мъртъв до нозете
на Ерусалим.
Чужд на сенчести прохлади,
плиска Нил води
в нажежените грамади —
царствени следи.
А за набег бедуина
вече не копней.
Взрян във звездната пустиня,
за дедите пей.
Всичко тук с безгрижност няма
в зноен сън гори.
Грохналият Изток няма
да ме покори!“

„Рано е. Не се хвали ти —
проговорил Шат. —
Виж на север през мъглите
нещо идва, брат“.

Мощният Казбек бил тайно
стреснат от вестта.
Взор разсеян уж случайно
хвърлил към степта.
И натам с недоумение
гледа като в същ
вижда някакво движение,
слуша шум и звън.
От Урал до Дунав бели
по безкраен път,
прашни плащове развели,
полкове вървят.
Бързат пъстрите улани
в облаци от прах.

Воят сребърни султани^[2]
и навяват страх.
Многобройни батальони
в строен ред вървят:
над безкрайните колони
знамена плющят.
Батарей с пресни сили
тътнат в меден строй
и димят, димят фитили —
сякаш почва бой.
Стегнат в сърмени одежди,
в бури побелял,
гневно въси гъсти вежди
властен генерал.^[3]
Все на Изток, страшно бавни,
като облак гъст
идват полковете славни,
тътне земеръс.
Идват враговете прашни —
нямат брой и чет.
И Казбек от мисли страшни
станал мъртво блед.
Сетен поглед впил в тълпите
сини планини
и със шапка^[4] над очите
спи до наши дни.

---

[1] Елбрус. — Б. Лермонтов. ↑

[2] Султан — украшение от пера върху шапките на военните. — Б.пр. ↑

[3] А. П. Ермолов. — Б. Лермонтов. ↑

[4] Планинците наричат шапка облаците, които лежат постоянно на върха на Казбек. — Б. Лермонтов. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.